

[Nyrup Rasmussen]

der er nedbragt til 80.000 ledige i år 2000. Hvis vi derimod falder tilbage på det, ministeren kalder det afbureaukratiserede generelle økonomiske forløb, og det, man her kalder det passive forløb, så har vi 280.000 ledige.

Det er ikke tal, jeg eller mit bagland eller sekretariat har opfundet. Det er udtryk for regeringens udtrykkelige strategi på industri- og teknologiområdet i juli måned 1986.

Lad os så gå en anelse tættere på og tage finansredegørelsen for 1990. I finansredegørelsen for 1990, som ud fra mange synspunkter er interessant læsning, er på side 147-149 gennemgået, hvor positive effekter der er at hente ved det, man kalder en forbedring af de såkaldte strukturelle konkurrenceparametre. Der gengives omfattende og seriøse analyser, fru minister, af Danmarks og en række omkringliggende landes – først og fremmest Sveriges, Norges, Vesttysklands og Japans industri- og forskningsintensitet. Og der påvises, som der står øverst side 149:

»Den relativt lave danske forskningsintensitet beror bl.a. på den danske virksomhedsstruktur, idet danske virksomheder i international målestok har relativt begrænset størrelse. De har derfor relativt begrænsede forsknings- og udviklingsressourcer, ligesom de naturligt er mindre risikovillige, idet et større forfejlet projekt kan true den enkelte virksomheds eksistens.«

Hvorfor kan vi ikke tage en nuanceret diskussion i en af Folketingets vigtigste debatter fra denne talerstol? Hvorfor kan vi ikke erkende, at naturligvis er dansk industri da ikke den bedste af alle verdener, hvis vi nøjes med at give lavere selskabsskatter, holde de offentlige udgifter i ro og holde lønningerne i ro? Naturligvis er verden ikke sådan skruet sammen. Hvorfor skulle verden have ændret sig i løbet af to eller tre år? Hvorfor er det en helt anden tale, vi hører nu fra industriministeren? Hvorfor erkender ministeren ikke, at det var en fejl-disposition, da man i finansloven for 1990 totalt fjernede en markedsudviklingsordning, som jeg ikke er den eneste om at synes godt om? Fra ministerens eget Eksportfremmeråd, fra en uafhængig vurderingsinstans, er udkommet en rapport, som ministeren selv har bedt om, som kun er en uge gammel, og hvori det hedder:

»Denne markedsudviklingsordning var perfekt fungerende. Den baserede sig på en op-

muntring til samarbejde mellem eksportvirksomheder. Den var en tiltrængt udviklingsordning, som kunne fremme, at danske eksportvirksomheder bider sig fast på danske og udenlandske markeder.«

Hvorfor ikke erkende, at det, man begik dér ud på de sene timer, var en fejl? Hvorfor ikke erkende, at naturligvis har dansk industri da udviklings- og fornyelsesproblemer, ligesom tysk industri har det, italiensk industri har det, fransk industri har det, hollandsk og belgisk har det? Det er derfor, man dernede, fru minister, har en aktiv struktur- og erhvervspolitik, der ikke er bureaukratisk med snærende bånd, men er fremmende for den fornyelse, der er så umådelig vigtig.

Jeg må henvise, at vi ikke opbygger underlige gammeldags fjendebilleder af hinanden i den erhvervspolitiske debat om et frit – oven i købet forstår jeg, at ministeren brugte udtrykket et vestligt – erhvervsliv. Nu skal der også afsnøres bureaukratiske – som jeg sagde det – bindinger på erhvervslivet. Hvis det er sådan, at det, der er tilbage af ministerens opfattelse af, hvad dansk industripolitik er, er to ting: at danske erhvervsvirksomheder skal deltage i standardiseringsarbejdet i EF, og at ministeren nu vil agere lille politimand i EF, for at de store lande, Vesttyskland, Frankrig, Holland, Belgien og Italien skal holde sig på måtten med deres aktive erhvervspolitik, så er jeg bange for, at vi er ilde fjerne, når vi skal omstille dansk industri til det voldsomme, omfattende og utrolig spændende løft i investeringer og udvikling, som vi skal have.

Jeg vil derfor appellere om, at vi bruger foråret 1990 til en ny grundig debat om, hvordan vi sammen i Folketinget kan skruer en ny, fremadrettet industri- og erhvervspolitik sammen, som giver danske erhvervsvirksomheder nye støttemuligheder. Og jeg siger støttemuligheder – med risiko for at blive misbrugt i debatten, bevar mig vel! Men med støtte mener jeg en styrkelse af Udenrigsministeriets og Industriministeriets eksportfremmeordninger. Jeg mener, at vi skal styrke vore positioner, vore repræsentationer, opbygningen af vore informationer og formidlingen mellem det offentlige og det private. Der skal ske en styrkelse af samspillet mellem samfund og private virksomheder, en opbygning af fornyelsespuljer, en lettelse og styrkelse af ledelsesparametre i virksomheder-